

ONZE ORDE

13 september 1957

Goedenavond, vrienden.

Zo aan het begin van deze bijeenkomst, u allen onder water een ogenblik uitgekomen, en de eerste ademdeugen weer inhaalt, mag ik misschien nog even aan die bekende feiten herinneren? Wij zijn, helaas, nog niet alwetend, of onfeilbaar. Een zeer betreurenswaardig feit voor ons, niet zozeer voor u, want of wij in dat geval nog zo tot u zouden komen, blijft altijd een open vraag. Zonder hiermede ook maar enigszins ons, sprekers der Orde, in de hoogte te willen steken, zou ik dan toch ook aan u de raad willen geven: u weet, dat wij niet alwetend, of onfeilbaar zijn, denk zelf na, probeer desnoods ons eens op een fout te betrappen, het is zo een leuke sport. Bovendien vorm uw eigen mening, uw eigen overtuiging. Er zijn duizenden onderwerpen in de loop der jaren door ons behandeld. De keuze ook voor hetgeen wij nog met u willen behandelen, is dus wel buitengewoon groot. Misschien vindt u het daarom vreemd, dat ik een onderwerp neem, wat al zo vaak eigenlijk besproken is:

ONZE ORDE

Wij staan nu aan het begin van een nieuw seizoen en na alle drukte van de zomer en vakantie, komt u nu weer zo langzamerhand in het gareel. U gaat weer wat meer denken, u bezoekt wat lezingen, u probeert voor uzelf een geestelijk klimaat te scheppen, dat aangenaam is. Juist daarbij kan onze Orde soms helpen, maar dit jaar zijn er in het programma zoveel veranderingen gekomen eigenlijk, dat het goed is toch nog even te herinneren aan het wezen van onze Orde en haar mogelijkheden en capaciteiten.

In de eerste plaats moet ik beginnen met vast te stellen dat de Orde zeker geen vaste religie wil brengen. U heeft zo langzamerhand wel geleerd, dat wij ons niet bezighouden met het oordelen, of veroordelen van godsdiensten, openbaringen en leringen. Wij gaan van het standpunt uit, dat overall iets van waarde en iets goeds is te vinden. Maar dat daarnaast, helaas, de dwaasheid van de mens soms de dingen misvormt en het noodzakelijk wordt om ze wat juister te stellen. En zijn wij misschien niet een godsdienst, zijn wij misschien aan de andere kant wel weer godsdienstig. Want ons hele werk, ons hele streven, is gebaseerd op het zoeken naar God. Nu zijn er misschien mensen die denken: "Wat heb ik er aan, het ligt zo ver weg". Neen. De Orde meent, dat wij allen in een direct verband staan met elkaar en met God. Dat er geen mogelijkheid is om zonder je naasten verder te komen a.h.w. En omgekeerd, dat je God kunt vinden in alle dingen, die je omringen, zowel als in jezelf. Vandaaruit gaan wij verder. Wij zijn niet Christelijk, ofschoon wij de leer van Jezus zeer hoog aanslaan. Wij zijn niet oosters, of westers georiënteerd.

Het is een hele negatieve reeks, die ik u zo opnoem, maar daar staat iets anders tegenover. Iets, wat men zo in de veelheid van onderwerpen wel eens voorbijziet, en dat erg belangrijk is. Alle leven, alle wezen, alle bestaan moet voort gaan in een bepaalde richting. Daar kunnen wijzelf niets aan doen. Wanneer wij terug zouden willen gaan, is er altijd een Kracht, die ons voort zweept, die ons in het duister brengt, tot dat wij schreeuwend van pijn en nood, ons in de juiste richting stuurt, die ons de enige mogelijkheid om ontsnapping wil geven. Het is een eigenaardig bestel. Een bestel, waarin onze Orde probeert haar eigen werk te doen, dat uit twee delen bestaat. Het brengen van weten.....Als u het populair zou willen zeggen, dan kunt u zich hier beschouwen als een soort leden van een geestelijk geleide Volksuniversiteit. Ik hoop, dat geen enkele andere volksuniversiteit er tegen gaat protesteren: wij vinden, dat wijzelf ons best doen zoveel mogelijk onderwerpen zo goed mogelijk te belichten... In de tweede plaats willen wij ook zijn een geestelijk centrum, waarin krachten worden opgewekt, van waaruit krachten over de wereld kunnen gaan, zowel als door de sferen. Die kracht komt voort uit het praktisch beleven en ervaren van hetgeen wij leren. Het omzetten van het weten in de daad en de daad te

maken tot een werkelijk betekenisvol iets in je leven en in het kosmisch bestel; dat lijkt ons het grote doel. Daarom is onze Orde, al zolang geleden begonnen voortdurend in de weer om een mogelijkheid tot uiting te vinden. De mogelijkheid tot uiting, die wij op het ogenblik in deze kring hier hebben, dankt u aan het feit, dat er een medium beschikbaar is.

Ik ga u niet vertellen, hoeveel groepen wij elders hebben. Ons werk breidt zich steeds uit. Ik ga u ook niet vertellen, hoe groot onze geestelijke groep is. Dat kunt u toch niet nagaan. Hoogstens kan ik opmerken, dat de Orde der Verdraagzamen samen gaat met heel veel groepen, die elk hun eigen zienswijze hebben, die lang niet altijd elke denkwijze, die wij verkondigen, kunnen onderschrijven, maar die één doel als gemeenschappelijk aanvaard hebben als dé noodzaak voor mensheid en wereld: het actief beleven van de band met de naasten, het actief deelhebben aan het scheppen van een kosmische harmonie, weerkaatst tot in het kleinste deel van de Schepping.

Dat is onze Orde, Een instelling met al zijn eigenaardigheden, zijn organisatorische perikelen vaak, met zijn veelheid van stoffelijke arbeid, zijn veelheid ook van geestelijk werk. Die Orde heeft mij thans de eer bewezen om na het begin van de vorige week hier namens de Orde zo een klein beetje alvast een reeks van lezingen te openen. Het is geen ijdelheid, dat wij de Orde aan het begin zetten. Het begin is natuurlijk God. Daarna volgt onze eigen wijze van uitdrukking voor ons, zoals het voor een ander misschien de katholieke kerk is, of een eigen geestelijke groep, of een geheimschool.

Dan moet ik vanuit die Orde proberen de wereld te benaderen, die er geestelijk heel wat anders uitziet, dan stoffelijk. Wij beginnen dan maar daar waar de eerste mens de wereld betreedt.

Wanneer je dat vanuit de geest bezieet, dan is het een vaag zoeken en tasten, een poging om een persoonlijkheid te vormen. Een pogen, dat moeizaam is en, geleid door hogere en bewuste geest, uiteindelijk komt tot het eerste bereiken, het bewust zeggen: "Hier sta ik. Hier ben ik meester van mijzelf en dus van de wereld". Dat "en dus" blijft zich door de gehele menselijke geschiedenis herhalen. Steeds zegt de mens: "Ik heb een stok, dus...ben ik sterker. Ik heb een boog, dus....ben ik sterker. Ik heb een raket met een atomic warhead, afstand tot nog toe bereikt 8772 km, dus,...ben ik sterker". Zo toont zich - geestelijk - de geschiedenis van de mensheid als een enorme krachtmeting, een haast schizofrene gejaagdheid, waarbij elke mens en elke groep van mensen t.o.v. de omwereld zijn eigen meerderheid tracht te betuigen. Het is makkelijk om hier een vernietigend oordeel te spreken, maar dat is niet de bedoeling. Wat is de achtergrond? Vanaf het eerste ogenblik heeft de mens, als zwakkere, moeten bewijzen, dat hij beter, dat hij slimmer was, uiteindelijk door zijn verstand en vernuft, dat hij sterker was dan zijn omgeving. Het is een lange en moeilijke strijd geweest.

Die strijd hield ook in, dat de mens zichzelf zo graag als het centrum van het Al wilde zien. Hij moest wel alle bestaan en alle wereld op zich betrekken, want anders had hij geen houvast meer.

U kunt mij wijzen op God, u kunt mij wijzen op alle wonderbaarlijke krachten, die zich hebben geopenbaard, maar dan blijf ik toch bij mijn bewering. Ook daarin heeft de mens slechts bevestiging gezocht van zijn eigen waardigheid, zijn meerwaardigheid t.o.v. anderen.

Van daaruit zien wij dan die arme mens gaan in een voortdurende onnodige strijd. Veel van de geestelijke strijd, die u kent, is niet noodzakelijk. Het klinkt misschien vreemd, toch is het waar. Omdat gij mens zijt, kunt gij er niet aan ontkomen, want als mens denkt u na. Maar noodzakelijk is deze strijd niet, vrienden. Zij wordt alleen noodzakelijk, wanneer je afstand wil doen van de wereld als deel van jezelf, als extensie van je eigen wezen. Menigeen doet dat. Degene, die dat kan doen, er zijn er meer dan u misschien denkt, bereiken die geheimzinnige vrede, die gelijktijdig een uiting is van verdraagzaamheid, van naasteliefde, van wereld-ontruikt-zijn. Zij zijn meester over de begeerten, zijn meester over allen en gelijktijdig gebruiken zij hun macht niet, want het is niet noodzakelijk.

Ook u kunt zo worden, wanneer u eerst leert dit ene probleem op te lossen. Is het van belang, dat u gelijk hebt, is het van belang, dat u geen onrecht wordt gedaan, is het van belang, dat u weet, óf is het alleen maar van belang, dat het onrecht in de wereld verdwijnt, dat de wereld in zichzelf het middelpunt wordt, het brandpunt van alle scheppende kracht? Dat alle weten aan de wereld behoort en haar doet ontwaken tot nieuw leven. Kunt u die laatste vraag bevestigend beantwoorden, vrienden? Dan geef ik als antwoord, dat ligt in de richting van onze Orde. Dan geef ik ook als antwoord, dat ligt in de richting van alle grote leraren en meesters. Dan lost u daarmee het probleem op van de magie, die uiteindelijk door de harmonie te scheppen tussen zich en andere delen der Schepping, deze beheersen kan.

Gij scheidt een harmonie, vrienden, zoals de yogi dat doet, die zich aanpassen aan de stromingen der wereld, die zich leeg maakt en in zijn beschouwing en concentratie zich verliest in het Zijnde. Dan doet u hetzelfde, wat mening heilige heeft gedaan, die de wereld verliet als heerser om terug te keren als haar dienaar. Dan hebt u hetzelfde gedaan, wat de historische Goden van een lang verleden tijd en evenzeer de nieuwe leraren, verkondigers van Licht en waarheid uit uw dagen hebben gedaan. Dan komt u tot de oplossing van hetgeen, wat in het begin is geschapen.

Gij kunt het u misschien voorstellen. De eerste mensen, vanuit uw standpunt nog dierlijke en behaard, de schedel wat laag, waarin jukbeenderen naar voren springen, die daar met hun lange armen en knuppels staan te wachten, of met een steen. "Zou ik winnen, zou ik mij voeden voor de dood van anderen" indien de prooi is geslagen en er komt een vreemdeling bij met een grom en een grauw, die zegt: Ga weg, ik dood u. Kunt u het zich voorstellen? De spullenbaas van een kleine stam, die grotesk waggelend zijn tegenstander wegslijmt, of doodt. Kunt u het zich allemaal voorstellen, vrienden? Ja? Zeg mij dan: waar is de mens veranderd? Waar zijn deze grondslagen van het mens-zijn veranderd? Waar is het gebaar, dat niet meer zegt: "van mij", hetzij geciviliseerd, of haast dierlijk. Met een onmogelijk geweld, of met een diplomatieke teerheid, die doet nemen met een gebaar, alsof een gunst wordt bewezen. Is er veel veranderd? Neen. De mensheid, mijne vrienden, heeft zich een stoffelijke omgeving opgebouwd, die anders, beter, ongetwijfeld schoner is, dan de eerste mens kende. Maar hij heeft niet het geestelijke standpunt gevonden, dat het hem mogelijk maakte om juist deze gehele maatschappij, deze ontwikkeling, voor elke mens gelijk dienstig te maken.

Over de wereld speelt het geweld der ideeën, over de wereld rommelt de dreiging van financiële belangen, overal klinken de strijdkreten van zelfzuchtige groepen en overal de dogmatische stemmen van hen, die alleen weten, wat de wijsheid is, onverschillig hoe zij heten. Of zij uitging aan van de leringen van Smith, of een bepaalde versie van het Christendom of zij komen uit de openbaringen van Lou, of misschien, zeer dogmatisch, van de Heilige Moederkerk. "Ik", mens. Egomanen, die zich voortdurend bedreigd voelen. Pijnlijk om het te zeggen. Ik wil niemand beledigen. Maar als ik uw wereld zo bekijk vanuit de wereld der geest, dan doet zich dat zo voor. En dan weet je, dat er een oplossing is, die niet ligt in een bepaald geloof, die niet ligt in een bepaalde manier van handelen, maar die in een andere instelling ligt, vrienden, voor je eigen wezen, eigen persoonlijkheid. Van uw wezen, van uw persoonlijkheid, zoals u hier bent en dat geldt voor u net zo goed, als voor ieder ander. Een omstelling van het "Ik" op het Goddelijke in alles.

Dat is de taak, die de mens wordt opgelegd. Dat is de taak, die onze Orde tracht te dienen. Ook wij hebben onze persoonlijkheid, onze eigen meningen, onze eigen koppigheid, of onze eigenaardige gewoonten. Maar toch, wij trachten om, ondanks al deze onvolmaaktheid misschien, te komen tot een handelen, een werking, dat in overeenstemming is met de Goddelijke kracht, een benadering van het Al, niet door onszelf te stellen als de strevende naar het Al bovenal, maar door onszelf te stellen als een nederig deel van het Al. Dat in het dienen van alle dingen de Alkracht te benaderend. Zo is onze Orde. Niet volmaakt, niet alwetend, niet feilloos, niet onfeilbaar. Maar eerlijk strevend, strevend uit alle persoonlijke onvolmaaktheid tot dit doel van een andere wereld, een andere sfeer, een ander bestel, een wegvallende strijd, een wegvallen van alles, wat uit foutieve bezitslust, bezitswaan, uit de gedachten van persoonlijk recht voort-

komt en daarvoor in de plaats aanvaarden van God in alle dingen, Die voor ons werkelijker wordt, naarmate wij, volgens de wereld, meer aan Hem durven offeren.

Daarmede heb ik mijn woorden gezegd, vrienden. U zult nog wel wat meer van die lezingen krijgen. Ik zou zeggen: denk er eens over na. Kom niet met een groots besluit: "vanaf dit ogenblik dien ik de wereld", dat vergeet je weer gauw. Maar zeg tegen uzelf nu eens, zij hebben misschien gelijk, dat het de haast geesteszieke zelfzucht is, de onverschilligheid voor anderen en voor de wereld, die het grootste gedeelte der onvolmaaktheid vormt, die wij kennen. Wanneer u dat gezegd hebt, zeg dan tot uzelf ook: deze onvolmaaktheid wil ik in mijzelf trachten te delgen op mijn wijze, volgens mijn geloof, maar in een eerlijk en oprecht zoeken naar het Al-scheppend Vermogen, dat mij heeft voortgebracht.

Vrienden, ik geloof, niet, dat ik u hier vragen over laat stellen. Het lijkt mij niet belangrijk. Ongetwijfeld heeft u - u kennende - ofwel helemaal geen onderwerp, ofwel vele belangrijke, interessante onderwerpen voor de tweede spreker klaar liggen. Ik mag dan ook van mijn kant zeggen: ik ben dankbaar voor het gehoor en ik geef het woord over aan de volgende spreker, die misschien meer, dan ik dat kon doen, zal spreken over wat u uitdrukkelijk interesseert.

Goedenavond.

SPLITSING VAN GEEST EN STOFFELIJK WERK DER ORDE

Goedenavond, vrienden,

Het tweede onderwerp van deze avond kan door uzelf gesteld worden. Gaarne zou ik willen vernemen welk onderwerp u voor mij heeft?

SPLITSING VAN GEEST EN STOFFELIJK WERK DER ORDE

Een splitsing van geest en stof is slechts ten dele door te voeren. In de eerste plaats moet worden gesteld, dat zuiver stoffelijke bezigheden nooit met onze Orde in werkelijk contact kunnen staan. Wij zouden dus moeten zeggen: de weerkaatsing van het geestelijke, van het geestelijk werk in de stof en de zuiver geestelijke factoren. Geestelijke factoren van ons werk liggen in de eerste plaats natuurlijk betrekkelijk hoog. Want in alle dingen vinden wij een originierend principe, een soort van scheppende kracht, die uit zichzelf de mogelijkheid baart tot actie, werkzaamheid en zo, in de latente krachten in delen der Schepping besloten, zich in tomeloze energie zich doet uitschieten over de wereld van stof en geest. De eerste taak is dus geestelijk Licht en geestelijke kracht verzamelen en van daaruit richting geven aan het streven van hen, die in staat zijn om het Licht te begrijpen, zonder dit Licht zelf reeds geheel te kunnen ervaren. Van hieruit zet zich de opbouw hiërarchisch voort. Naar de Lichtende top zien wij uitvoerende principes, die elk voor zich bestaan uit entiteiten, somwijlen als persoonlijkheid, somwijlen voor het Licht en handelen.

Zij zijn het, die op hun beurt een stimulans zijn bv. voor onze sprekers. Niet, dat zij bepalen in welke zin er wordt gesproken, noch dat zij bepalen in welke taal, of plaats. Dit is een stoffelijke factor, die pas in de lagere geestelijke regionen werd gezien en beslecht. Wel echter wordt de intentie van gevoel en emotie, die zozeer belangrijk is voor ons geestelijk bestaan, die voor ons wereldvormend, bewustzijnvormend is, in ruimte mate gegeven. Hierdoor worden de lageren, die ook zelf nog het Licht kennen, in staat gesteld om te putten uit wat men, o.m. noemt "kosmisch geheugen", voor zichzelf studies te maken op velerlei terrein, zowel zuiver geestelijk, als in samenhang met de stof, terwijl hun de mogelijkheid wordt geboden om werkzaam te zijn in de lagere gebieden der Lichtende sferen, soms ook in duistere sferen, en verder leiding te geven aan groeperingen op deze aarde.

Vanaf dit ogenblik valt de geestelijke taakverdeling enigszins onder verschillende hoofden uiteen.

Allereerst hebben wij de groep, die wij zouden kunnen noemen de inspirerende. Zij werkt lerarend en geeft in de Lichtere sferen, als zomerland en korter bij gelegen gebieden, voortdurend onderricht aan andere geesten, opdat deze zich bevrijden kunnen van nog bestaande waan en zo de volheid van eigen geestelijk beleven proeven. Bij deze afdeling treffen wij verder aan, vaak aangevuld uit lagere regionen, soms zelfs uit de stof, maar altijd nog in de sfeer van het Licht vertoevend, degenen, die overgegaan helpen en afhalen en zo dus daar het geestelijk werk volbrengen. Verder zien wij daarnaast staan een groep, die zich onmiddellijk bemoeit met alle werkzaamheden. Zij kan het best worden omschreven als een generator van kracht. Degenen, die daar zijn, soms betrekkelijk hoog in het Licht, onthouden zich van een zuiver persoonlijk ingrijpen, maar verzamelen alle krachten, beschouwend en zoekend naar het hoogste, om deze te kunnen geven aan een ieder, die werkt in de zin van de leiding. Dus vervullend de gedachten en idealen, die onze gehele Orde vervult.

Daarnaast en misschien ook iets er onderstaand: ons zuivere corps van sprekers, waarmee uzelf regelmatig kennis maakt. Hieronder zijn niet begrepen de leiders en hogeren, die slechts een enkele keer tot u spreken. Hun werk is voortdurend contact opnemen met elke geestelijke ontwikkeling, die zich in en rond de stof afspeelt en eigen reacties daarop vergaren. Verder een weergeven van die indrukken op zo juist en toepasselijk mogelijke wijze in elk menselijk milieu, waar men geestelijke rijp genoeg is om deze boodschappen te ontvangen.

Daarnaast een misschien iets hoger en misschien ook iets lager, dus een uitgebreider gebied omvattend, vinden wij een groep, die zich beperkt tot het hulp geven aan mensen. Hieronder vinden wij o.a. ook persoonlijke leiders, die aan sommige leden in de stof kunnen worden toegevoegd, ofwel - wat ook gebeurt - in de lagere geestelijke regionen als geleider kunnen optreden voor diegenen, die door eigen fouten niet in staat zijn het Licht volledig te aanvaarden, maar toch reeds de beginselen in zich dragen van een naastenliefde, zoals wij die verlangen, zoals wij die als noodzakelijk zien. In deze groep vinden wij verder ook degenen, die medewerken aan genezing, genezing op aarde, zowel in de geest. Bovendien nog een groep - een soort geestelijk K.N.M.I. - dat zijn dus degenen, die prognoses stellen, aan de hand van diagnostiek, over gebeurtenissen in een bepaalde wereld, in een bepaald deel van de wereld, en aan de hand daarvan degenen helpen, die als spreker, of held optreden, de juiste daden te doen stellen, de juiste woorden te doen spreken.

Hiermee heb ik slechts zeer oppervlakkig aangegeven de geestelijke structuur. De stoffelijke structuur is enigszins verwant, maar stelt uit de aard der zaak minder hoge eisen aan de leden. Eén ding mag ik niet vergeten: het is mogelijk, dat één bepaalde geest in meerdere van die afdelingen, door mij genoemd, afwisselend werkzaam is, mits zij liggen op een ongeveer gelijke hoogte. Ik kan dus als spreker optreden, morgen deel uitmaken van de groep, die krachten genereert, afscherming bezorgt e.d. en overmorgen als genezer optreden. Ik zal dan één hoofdfunctie hebben, soms is dat spreken, soms een der andere, en daarnaast mee te werken als hulp in de andere groepen.

Dan de stoffelijke indeling en functie van de Orde.

Stoffelijk zijn een groot aantal niet met elkaar in verbinding staande cellen gevormd. Een daarvan is de Orde der Verdraagzamen, zoals u ze kent. Daarnaast zijn vele van deze groeperingen over de gehele wereld gevormd, onder verschillende namen, met andere mediums, met andere gebruiken dus ook, maar toch met precies dezelfde gedachtengang, dezelfde poging om aangepast aan de omgeving en mogelijkheden in de mens het verlangen naar eenheid met God en de naaste te bevorderen, en gelijktijdig de onderlinge verdraagzaamheid te vergroten. Deze groepen kunnen worden gesteld als de kernen en hebben elk hun eigen indeling. Het is natuurlijk onmogelijk de stoffelijke indeling geheel uiteen te rafelen. Ik zal daarom zo vrij zijn uw eigen afdeling verder als voorbeeld te gebruiken, daar met enige varianten toch de gelijke techniek praktisch overal gebruikt wordt.

Bij het vormen van een groep probeert men naast de geestelijke leiding een stoffelijke leiding tot stand te brengen. Deze leiding zal hoe langer hoe meer een weergave, een weerkaatsing moeten zijn van het verlangen, de hoop, de wensen, van al degenen, die officieel van deze groepen deel uitmaken. Aan hen wordt, in overleg met geestelijke vrienden, de taak gegeven, programma's vast te stellen, data en plaatsen van bijeenkomsten, terwijl hen ook menig recht toestaat. In tenminste 70 gevallen op deze wereld is men daardoor gekomen tot een vorm, waarbij een reeks voorschriften, of statuten, de rechten van leden en bestuursleden bepalende. In deze groepen wordt in de eerste plaats gewerkt door het geven van lezingen, dus lessen. Daarnaast echter, meestal verwant aan, maar niet geheel begrepen in de eigenlijke Ordegroep, vinden wij de genezingsgroepen, terwijl naargelang daartoe de behoefte voor bestaat ook gelegenheid tot persoonlijk contact met de geest wordt gegeven aan die leden, die door geestelijke problemen in hun eigen ontwikkeling worden belemmerd. Dit valt nog binnen het organisatorisch deel. Hierdoor wordt een kern, een brandpunt gevormd, dat niet moet worden gezien als het enige werkelijke van de Orde. Een groot gedeelte daarvan ligt, ik zou haast zeggen - als bij een ijsberg - onder de zichtbare oppervlakte. Naast de lezingen krijgen wij de geestelijke hulp en bijstand, die gegeven wordt aan leden, die wij juist via deze brandpunten hebben kunnen instellen op onze eigen wereld en wereldbegrip. Wij verkrijgen de beïnvloeding van de wereld, ook alweer door gebruikmaking van de leden, die wij hebben kunnen vinden.

Onder leden wordt door ons niet alleen verstaan diegenen, die hun contributies, of verschuldigde gelden hebben betaald, maar diegenen, die in volle overtuiging en uit vrije wil de principes van de Orde hebben aanvaard en voor zich trachten in zich het streven der Orde te verwerkelijken. Deze leden zullen op den duur een steeds groter contact krijgen. Vaak proberen wij daaruit een soort van zendelingen te vormen en inspireren wij personen onder hen, zodat zij in staat zijn onze doelstellingen, althans de grondslagen ervan, aan anderen op bevattelijke wijze mede te delen. Wij vormen ook, wanneer dit mogelijk is, andere instrumenten tot uitdrukking, zodat ook hier stoffelijk wordt gewerkt. Daarnaast werkt het geheel van onze geestelijke groep en veel van de denkkraft der bewusteren uit onze stoffelijke groepen mee in een poging om de wereld als geheel via het gemeenschappelijk bovenbewustzijn te goede te beïnvloeden. Hierin wordt een voortdurende strijd gevoerd tegen de zelfzucht, tegen het egoïsme, de angsten, de foutieve mystiek, die zovelen volkeren en ook zovele individuen beheersen.

Hebben wij dit alles opgesomd, dan heb ik u een zeer oppervlakkig beeld gegeven van de indeling der Orde in activiteiten. In graden kan ik dit helaas niet doen, noch ben ik in staat u uniformen weer te geven, zodat wij zeggen: een spreker van de derde Orde komt in het goud, maar een van de vierde Orde komt alleen maar in het blauw. Dergelijk onderscheid bestaat bij ons niet. Geestelijk gezien zijn alle Ordeleden gelijk aan elkaar, zolang hun goede wil en hun poging tot in praktijk brengen van de principes der Orde in hen op de voorgrond staan. Hier wordt geen uitzondering gemaakt, noch voor de stofmens noch voor de geest. Allen zijn gelijk en hebben gelijkelijk recht op de hulp en bijstand van andere leden. In de stof zal dit niet altijd kunnen worden gedaan. Daar staat tegenover, dat het in de geest wordt doorgevoerd tot het uiterste. De Orde onthoudt zich echter te allen tijde van elke ingreep, hetzij stoffelijk, of geestelijk, in het persoonlijk lot der mensen. Dit klinkt misschien wat vreemd, maar het persoonlijk lot van mens en geest betekent een eigen fase van bewustwording, met persoonlijke mogelijkheid tot geestelijke stijging. Deze wordt door ons niet aangetast, wel wordt getracht binnen het bestek van een dergelijk lot alles te goede te leiden.

Ik geloof, dat ik hier voldoende heb medegedeeld. Maar misschien zijn er onder u, die over het werk van onze Orde, of haar indeling, menen nog vragen hierover te kunnen stellen.

Vraag: Houdt men zich ook met wetenschappelijke onderwerpen bezig?

Antwoord: De Orde als zodanig houdt zich met wetenschappelijke onderwerpen bezig slechts in zoverre, als zij dienstig kunnen zijn ter bevordering van de geestelijke groei van de goedwillende geest in stof en sfeer. Wetenschap als zodanig is voor ons een betrekkelijk fictieve waarde. Wetenschap is een uitdrukking, een fixatie van een bepaald ontwikkelingsmoment, met de daaruit voortvloeiende conclusies. In zichzelf echter is het Goddelijk weten, of kosmisch bewust-

zijn, iets, wat alle wetenschap omvat, zonder haar specifiek uit te drukken, maar haar wel steeds toegankelijk maakt. Het is voor de Orde dus niet noodzakelijk om wetenschappelijk onderzoek te doen, tenzij om bepaalde personen in de stof daarmee te helpen, te overtuigen, of hen een dieper begrip te geven van hun eigen leven. In dergelijke gevallen hebben wij wetenschappelijke uitlatingen zoveel mogelijk aangepast aan hetgeen stoffelijk bekend is, aan hetgeen volgens de huidige stand van denken aanvaardbaar is.

Vraag: Doet de Orde ook pogingen de dogmatiek te doorbreken?

Antwoord: Ik geloof, dat deze vraag door ons werk en door de inleiding van mijn geachte voorganger eigenlijk reeds overbodig is. Wij beschouwen de dogmatiek als een poging om eigen inzichten op te leggen aan anderen en daardoor een sterke muur tussen hen en zijn anders denkende naaste. Dit blijft ook in de geest voortbestaan. Als zodanig trachten wij elke dogmatiek in de mens te vernietigen, zonder zijn eigen stellingen aan te tasten, zover ons dit mogelijk is, maar te allen tijden hem te doen realiseren, dat naast eigen standpunt, andere even aanvaardbare standpunten kunnen bestaan. Als zodanig mag de Orde zich dus rekenen tot de groepen, die elke dogmatische opvatting van onverschillig op welk terrein, of gebied, tracht te bestrijden. Dit geldt zowel voor wetenschap als godsdienst, geheimleer en esoterie, als moraal. Wij geloven wel degelijk in hoge en Goddelijke waarden, maar wij geloven niet in de mogelijkheid van de mens om deze voor allen gelijk te omschrijven, of te realiseren. Elk kan voor zich slechts een klein deel van de Goddelijke waarheid in zichzelf openbaren en tot werkelijkheid maken. Als zodanig is dogmatiek o.i. uit de boze.

Vraag: Als een streven tegengericht is aan hetgeen u beoogt, zult u toch dat streven bestrijden?

Antwoord: Dan zullen wij niet het streven bestrijden, maar trachten om het streven te onthullen. Misschien noemt u dat ook bestrijden. Maar wanneer wij te staan komen tegenover een streng dogmatische groep, dan trachten wij aan te tonen in welk opzicht zijn dogma's onjuist, belachelijk en niet redelijk zijn. Wij trachten hem verder te wijzen op de fouten, die voor hem voortvloeien uit het vasthouden aan die dogma's. Wij zouden de stelling als zodanig zoveel mogelijk respecteren en handhaven en zelfs, indien wij dergelijke stellingen moeten kraken, toch nog voortdurend trachten te wijzen op het goede, dat evenzeer daarin is verborgen. Wanneer men ons een oplossing vraagt van bepaalde stoffelijke problemen, geven wij dezen niet vanuit zuiver geestelijk standpunt, maar passen ze aan, aan de mogelijkheden, die op aarde bestaan. De onvolmaaktheid van dergelijke voorstellingen wordt over het algemeen terloops mede aangestipt. U ziet dus, dat van een werkelijk bestrijden van een tegen ons strevende werkende groep niet direct sprake is, wel van een poging om die groep toch te onthullen, voor wat zij is. Wanneer u het gevaar loopt in een dodelijke straal terecht te komen is het niet mijn recht u te verhinderen daarin te gaan, maar wel u erop te wijzen, dat die straal dodelijk is, dat er een andere weg bestaat en als zodanig het gebied, waar die straal werkzaam is voor u eigenlijk niet toegankelijk behoorde te zijn. Verder gaat onze plicht noch onze mogelijkheid. Op dergelijke wijze bestrijden wij ongetwijfeld veel. Wij bestrijden alles, wat o.i. onjuist is, maar wij geven het onmiddellijk toe, dat het zijn goede kanten heeft en laten een ieder vrij om zijn eigen oordeel te vormen, zonder hem, of haar, ook daardoor gelijktijdig uit onze kring te verwijderen.

Vraag: De vraag zo-even gesteld t.o.v. de wetenschap, geldt dit ook voor de kunst?

Antwoord: Kunst is een poging van de mens tot zelfexpressie. Als zodanig zal de Orde vaak inspiratief ingrijpen, waar de kunst haar eigen oogmerken kan dienen, zonder daardoor de artistieke betekenis, of mogelijkheid tot zelfrealisatie van de kunstenaar te schaden. Zij kent geen absoluut oordeel over de kunst, maar tracht veelal wel een begrip voor de verschillende soorten van kunst naar voren te brengen. Daarbij evenzeer de belachelijkheid van de verering voor sommige meesters der oudheid, als de belachelijkheid van sommige moderne kunstvereringen aan de kaak stellen, gelijktijdig wijzend op het feit, dat in beide kunstvormen waarden zitten, die eeuwiger zijn, dan degenen, die hen bekritisieren.

Ik geloof, dat u er nu de voorkeur aangeeft om te pauzeren, waarbij u zich dan ongetwijfeld een ogenblikje kunt onderhouden zowel over de mogelijkheden van het klimaat, als over de indeling van de Orde. Beide punten hebben ongetwijfeld hun nut. Wanneer u ons echter het voorrecht

wilt verschaffen op uw gedachten een klein beetje beslag te leggen, zal ik u toch aan de hand van hetgeen zowel mijn voorganger als ook ikzelf deze avond naar voren hebben gebracht, even de gedachten der Orde te laten doorwerken in uw wezen, zij kunnen voor u belangrijk zijn. Zou dit niet het geval zijn, werp ze dan rustig af. Maar vindt u daarin een mogelijkheid tot Licht, tot verandering en verbetering van uw eigen bestaan en denken, een betere aanpassing aan de wereld, beroept u zich dan op ons en wij zullen u helpen, waar dit mogelijk is. Dat behoort tot onze afdeling hulpverlening, die ik zo-even reeds heb omschreven voor u. Mag ik u verder allen een zegenrijke en aangename avond toewensen.

Goedenavond.

ESOTERISCHE BESCHOUWINGEN

Goedenavond, vrienden.

Ofschoon er ons is gezegd, dat de vrijdagavonden in hun inhoud belangrijker en eenvoudiger dienen te worden, staat men mij toch toe om mijn onwaardige wijsheid op esoterisch gebied telkenmale in het tweede gedeelte naar voren te brengen. Ik hoop, dat ik daarmee niet uw hoge wijsheid zou beschamen, of beledigen, maar meen toch, dat op deze avonden een zoeken naar wijsheid, soms ook gebracht kan worden in wat andere vorm. Zoals de aap sprak tot de mens: "Gij noemt mij een lelijk ding, maar ik betwijfel uw eigen schoonheid". Waarop de mens, die wijzer was, zeide: "Zo gij spreekt is alle verschil tussen ons slechts uiterlijk." Mag ik, aap, dan tot u zeggen: "De kern van alle dingen is gelegen in de grootste wet." De grootste wet, die er bestaat in het Al, is deze: de werkelijke liefde beheerst al het zijnde en brengt al het zijnde via eigen wil en weg tot een volmaking, waarin de liefde volledig geopenbaard is.

Wie deze wet erkent, zoals gij ongetwijfeld allen doet, verstout zich vragen te stellen als een leerling aan zijn meester. Ook in mijn tijd heb ik aan mijn meester vragen gesteld: één daarvan ging als volgt:

"Meester, ik zou gaarne van u weten, wanneer gij spreekt over deze kosmische wet der liefde, hoe kunt gij dan de ogen sluiten voor het lijden van mens en dier?"

Men antwoordde mij: "Leerling, de grote liefde staat toe, dat lijdt, wat zich lijden toevraagt. Dat ondergaat, wat ondergang zoekt, ofschoon dit voor de liefde leed betekent. Maar hij, die lief heeft, duldt veel, indien hij meent, door wat hij liefheeft te dienen".

Ik zeide hem: "Meester, is er dan een God, Die lijden kan?"

Men zeide mij: "Ik weet het niet, leerling, ik weet het niet. Maar wanneer er een God is, zal Hij de onvolmaaktheid van mijn wezen en van alle mensen erkennen. En ik denk mij, dat Hij tot Zich zal zeggen: "Hoe jammer, dat dezen niet Mijn Volmaaktheid kunnen beseffen." En zo zal er in Hem in onvolledigheid een klein lijden mogelijk zijn. Of het bestaat, weet ik niet, leerling. Ik weet slechts, dat ik niet de moed en de liefde heb om mijn medemens zozeer te laten lijden, tot eigen goed, als gewenst zou zijn. Daarvoor is mijn wijsheid te klein".

Toen heb ik gezwegen. Ik heb lang nagedacht en toen werd mij dit beeld: Wanneer een meisje geboren wordt en het is groot genoeg, dan bindt de moeder het de voeten. Het kind lijdt ondragelijke pijnen en de moeder geeft het alles om het lijden te verzoeten, maar neemt het lijden niet weg. Het gebruik zegt, dat de vrouw bloemenvoeten moet hebben, anders is zij niet huwbaar en niet van goede stand. En zó stel ik mij voor, dat God voor ons is. Misschien bindt ook Hij ons de voeten. Niet als een misvorming, maar als een vervolmaking van onze schoonheid, omdat wij zo de werkelijke plaats in Zijn Schepping kunnen innemen.

Toen ik dit had gedacht, ben ik teruggegaan naar mijn meester, hij was een wijs, maar ook een vrolijk mens. Ik zeide hem: "Heer, waarom zijn er al die tranen op de wereld?" Toen zeide mijn meester: "Tranen, mijn vriend, mijn leerling, zijn het bewijs van het menselijke onvermogen om

zichzelf te zien, zoals zij zijn. Zou de mens zich erkennen, voor wat hij is, de enige traan van de wereld zou er een van de lach kunnen zijn". Het was mij zeer pijnlijk en zo heb ik mij verwijderd en ik heb zelf nagedacht. Ik heb mij gezegd: "Is dan de mens zo belachelijk? Is de mens een clown, een sprookjesverteller in de straten, een acrobaat, dat anderen slechts lachen om hem?"

Ik heb gedacht over mijn eigen lijden, mijn eigen smart, mijn eigen vreugd. Ik ben tot mijn meester gegaan. Ik zeg: "Meester, ik heb toch ook geleden, ik heb toch ook tranen gestort, maar ik kan niet zien, dat ik belachelijk ben". Mijn meester begon toen te lachen, hij zeide: "Ziet, zo openbaar je je belachelijkheid. Wie niet inziet, dat hij dwaas is, die zal door zijn ernst anderen tot vrolijkheid beroeren". Ik moet zeggen: deze les heb ik mij zeer ter harte genomen. Het is misschien niet mooi, wanneer je weent, maar wanneer je weent om een ander, is er nog ernst in. Wanneer je weent om jezelf, wordt het een potsierlijk, clownesk zelfbeklag. Het is zo moeilijk voor jezelf een beklag steeds waar te stellen.

Een tijd daarna kwam ik tot de meester en zeide hem: "Meester, heden zijn mijn gedachten met de uwe gerezen tot boven de stof". Hij lachte en zeide: "Leerling, dit is waar. Ik heb uw geest erkend. Gezamenlijk hebben wij het rijk van het Licht gezien. Wij zijn gegaan boven het gebied der winden". Ik zeide: "Meester, nu blijf ik altijd bij u". Hij schudde wat weemoedig het hoofd en zeide: "Neen, leerling, nu ga je verder. Zoek je een andere meester. Want wie met mij tot de hoogte is gestegen, die moet een andere meester hebben, opdat hij niet stil blijft staan. Ik ben oud en ik zou zoeken naar een meester, zo ik wist waar er een te vinden. Nu, mijn jonge leerling neem je staf en je buidel en ga langs de paden, totdat je een meester vindt, die je hoger kan voeren dan ik".

Daaruit heb ik een wijsheid geleerd. Het gaat niet om hetgeen wij aan anderen kunnen doen bereiken, het gaat er niet om een ander tot ons eigen peil te heffen, het gaat erom een ander de weg te ontsluiten die tot hogere gebieden leidt. Veel later heb ik in het boek van een dichter een zinsnede gevonden, die dit bevestigde. En deze schreef: "Wanneer ik de volheid van mijn vreugde gedeeld heb met mijn vrienden, zo zeg ik: "Vrienden, verlaat mij in uw vrolijkheid en zoek elders uwe vreugde, want ik weet, dat ik niet lang meer bewust genoeg ben om vrolijkheid te kennen". Ongetwijfeld hield deze dichter van de wijn, anders zou hij niet zichzelf in een liggende positie onder tafel begeven hebben te midden van aller vrolijkheid. Maar toch was zijn wijsheid anderen te doen heengaan, vóór hij zelf viel. Want wanneer iemand valt te midden van anderen, zo neemt hij iets van hun vreugde en iets van hun kracht. Doch indien hij de kracht heeft hen verder te doen gaan, vóór hij valt, zo zullen zij hem roemen om zijn macht, hij zal anderen méér schenken, dan hij voor zichzelf kon verwerven.

Ik moest sterven als mens, voordat ik een volgende meester vond. Een meester als paardenmoeren wolken. Wolken, die regen in de tropen beloofden, wolken, die schaduw zijn, wanneer de zon te fel is. Met hem heb ik in gedachten gesproken. Ik kan u moeilijk vertellen, hoe ons contact was en ik kan het niet weergeven in een zuivere tweespraak. Ook wanneer ik dat probeer. Deze heb ik gevraagd: "Meester, wat is de zin van al deze dingen?" Hij antwoordde: "De zin van al deze dingen is te Zijn". Toen heb ik hem gevraagd: "te zijn in plicht, of in recht?" Hij zeide mij: "Beide". Toen zeide ik: "Maar ik heb toch niet gevraagd om leven?" Hij zeide: "Wanneer je zo spreekt, ontken je jezelf. Zou je niet willen Zijn?" Het heeft mij jaren gekost die vraag te beantwoorden.... Ik meende soms, dat ik niet had willen zijn. Maar uiteindelijk moest ik tot hem gaan en zeggen: "Heer, gij meester, gij grote, ik zou het Zijn wel willen ontkennen, maar ik zou toch altijd geweest willen zijn". Toen antwoordde hij: "Gewees? Dat bestaat niet. Is is werkelijkheid".

Het is een lange tijd geweest, dat mijn geest met de zijne verknoopt was, vóórdat ik de moeilijkste vraag van alle heb durven stellen. Ik heb hem gevraagd: "Meester, wat is mijn weg?" Hij heeft gezegd: "De weg van allen, die leven, is het leven te kennen. Het leven te kennen is slechts mogelijk, door jezelf te zijn, zo goed als je kunt". Misschien klinkt het als een raadsel. Misschien als een té eenvoudig antwoord. Maar wanneer men zegt tot de berg: "Gij kunt mens worden" en de berg wordt mens, dan ontbreekt er iets in het landschap. De mens zelf is één onder velen en verliest zijn werkelijke betekenis. Daarom zal de mens zeer snel zeggen: "Ach,

kon ik berg zijn. Dáár zou ik een plaats vervullen, die betekenis heeft". Ons Zijn wil alleen maar zeggen: betekenis hebben en ons daarvan bewust zijn. De grootste betekenis gewinnen wij, wanneer wij op onze eigen plaats langs onze eigen weg, in de omgeving van anderen de schoonheid baren, die zonder ons niet kon zijn.

Maar ongetwijfeld vermoei ik u met mijn uitspraken, mijn verhalen van mijn eigen onbetekend leven en zoeken. Daarom misschien een kleine gelijkenis.

Er waren eens drie bedelbroeders. U weet, de bedelbroeder heeft het vaak beter dan hij, die werkt voor zijn brood, want zo is het door alle tijden vaak geweest. Zij trokken nu gezamenlijk door een gebied, waar rovers waren. En de rovers, zoals gebruikelijk, overvielen ook deze armen. Zij zeiden: "Hoe durft gij ons aantasten, die behoren tot het klooster". De roverhoofdman lachte en zeide: "Het klooster verbande mij, waarom zou ik niet nemen, wat van het klooster is, dan krijg ik daarvoor tenminste iets terug".

Toen zeide de eerste. "Ik ben arm". "Onthoofd hem, want deze is een dwaas", zei de hoofdman. De tweede sprak: "Heer, ik heb enkele penningen verborgen in mijn mouw, maar ik heb dezen zelf nodig om verder te reizen." "Deze vreest te reizen, laat ons hem de reis besparen, onthoofd hem". De derde, die het lot van zijn broeders had gezien, zeide tot de hoofdman: "Heer, al, wat ik heb is het uwe, maar ik vraag u slechts één ding". "Wat is dat?" vroeg de roverhoofdman. "Wel", sprak de monnik, dat ik twee dagen in uw nabijheid mag blijven." "Waarom?" vroeg de roverhoofdman. Toen sprak het monnikje: "Heer, indien gij belooft, dat gij mij niet zult opsluiten, mij niet uit uw nabijheid zult verwijderen en mij niet zult doen doden, dan zal ik u het zeggen".

De roverhoofdman dacht even na en lachte wat, toen zei hij: "Monnikje, je spreekt naar mijn zin, al heb je nog geen baard. Ik geef je mijn woord". Toen zei het monnikje: "Heer, gij zijt een groot rover, te midden van zoveel dieven zal het wel heel vreemd gaan, als ik u in twee dagen niet meer ontsteel, dan gij van mij genomen hebt". En dan sprak deze roverhoofdman: "Monnikje, je kunt blijven, zolang als je wilt, maar één ding zeg ik je: de dief, die steelt, is slechts een goede dief, wanneer hij niet betrapt wordt". "Heer", zei het monnikje, "sta mij dan toe, dat ik heenga". De roverhoofdman was wat teleurgesteld, tot hij ontdekte, dat zijn buidel met 300 zilverstukken verdwenen was, toen sprak hij echter: "Ziet, deze monnik is beter rover dan ik. Het wordt tijd, dat ik monnik word".

Ik voel mij gevleid door uw vrolijke lach. Maar het verhaal heeft een moraal. En misschien staat u mij toe ook deze duidelijk te maken. Stel i.p.v. de roverhoofdman nu het leven, zet voor de drie bedelmonniken drie mensen. Want zijn wij in het leven niet allen bedelaars, die ons beroepen op onze God en trachten zo goed mogelijk te leven, met zo weinig mogelijk last?

Vrienden, er zijn mensen, die zeggen: "Ik ben gezalfd. Mij heeft de Heer uitverkoren". Zij beroepen zich erop. Het leven zegt: "waardeloos...", en werpt hen terzijde. Er zijn anderen, die zeggen: "Ik wil het leven wel iets geven. Ik wil een kleine handel maken met het leven". Het leven lacht, neemt, wat zij geven en werpt hen terzijde. Maar zij, die zeggen: "Leven, ik wil u ontmoeten op de voet, waarop gij mij ontmoet", zij vinden de mogelijkheid zich veel te verwerven in het leven. Het gaat niet alleen om stoffelijke verwervingen. Want wat is de grootste schat van het leven? Wijsheid! Wie namelijk wijsheid bezit, bezit iets, wat hem nooit ontnomen kan worden. Het is zijn eigendom door alle tijden, tot hij opgaat in de grote sfeer van rust. Wie dus in het leven wat wijsheid heeft, ja, alle dingen geeft voor wijsheid, zal rijk en levend zijn, en niet terzijde geschoven worden.

Ik hoop, dat u hieruit kunt begrijpen, dat in de vrolijke verhalen soms een achtergrond zit, die toch de moeite waard is, zoals in menige anekdote. U kent misschien de anekdote van de wijsgeer, die overnachtte in een kleine tempelruïne. Hij had zich nauw terneer gelegd recht voor het altaar, of er kwam een lange, magere heer binnen, die zei, dat hij een poëet was. De wijsgeer eerde hem zeer. Een ander kwam binnen en zei, dat hij een wachter was van veel betekenis. En zeer voorzichtig verwijderde zich de wijsgeer wat uit zijn levendige nabijheid. Een

derde kwam, die sprak over het noodlot, dat men nooit kan ontgaan. De wijsgeer meende een collega gevonden te hebben. Doch toen de morgen kwam, ziet, de magere dichter zat op de mesthoop en kraaide, want hij was een haan. De wachter sliep achter de bomen, want hij was een waakhond en zijn mede-filosoof was slechts een schaap, dat blatend de slaper verwachtte.

De moraal, vrienden: wij zien de dingen in het leven anders, dan zij zijn. Wij rusten in de schijnbare zekerheid van een stoffelijk bestaan, of dromen ons een geestelijke grootheid, die uiteindelijk slechts uit onszelf voortspruit uit de sferen. Wij zien dan de gewone dingen des levens in een foutieve verhouding. Wij bewijzen eerbied aan een haan, die kraait. Niet, omdat hij een haan, maar omdat wij menen, dat hij een dichter is. Een bewijs, dat wijzelf geen dichters zijn. Wij vrezen de hond, ofschoon, wanneer wij een knuppel hebben, hij voor ons weg loopt. Maar zolang hij bars op ons afkomt, nemen wij hem als iets machtigs en gevaarlijks. Wat het schaap betreft: wij menen, dat de lijdzaamheid van het schaap, diepzinnigheid is. Alle drie de conclusies zijn fout.

De werkelijkheid betekent niet dromen, maar leven. Misschien mag ik hier mijn zeer eerbiedwaardige overgrootvader aanhalen. Hij was geen student, zoals ik dat geweest ben, maar ongetwijfeld een man van wijsheid en praktijk. Hij heeft dan ook de grondslag voor ons familiefortuin gelegd, want hij brandschatte vele steden, en hij werd door de keizer met adeldom beloond voor een deel van de schat. Hij zei eens "Wie gelooft, wat woorden zijn, indien hij hun waarheid niet geproefd heeft, wie gelooft, wat anderen tonen, zonder onderzocht te hebben, wat er achter steekt, en wie meent, dat hij is, wat een ander zegt dat hij kan zijn, is een dwaas, want hij ziet de oppervlakte en niet de inhoud en daaraan gaat hij ten onder".

Mijn grootvader zocht overal. Dat heeft hem niet alleen zijn rijkdom, maar ook zijn wijsheid gegeven. Zo zou je van een mens ook moeten zeggen: kijk achter de oppervlakte der dingen. Geloof niet, dat gij zijt, wat men u zegt, dat gij zijt, zoek voor uzelf na, meen ik, dat de wereld is, dat zij zegt te zijn, maar zoek, wat er achter steekt. Zoek achter alle dingen, dan zult gij de waarheid vinden. Dezelfde eerbiedwaardige voorvader van mijn geslacht, had één stelregel: Hij zeide: "Achter de maskers zijn allen gelijk, keizer en koelie, rover en handelsman. In niets verschillen zij".

Ik zou willen zeggen achter het masker van de persoonlijkheid is de kracht in ons allen gelijk. Daarom doen wij dwaas, wanneer wij dwaas, wanneer wij het masker eren, de kracht ontkennen. Doch wie de verwantschap kent van de kracht, die in hem bloeit, die zal verwant zijn met de hele wereld. Wie verwant is met de wereld, vindt werkelijkheid, zoals de jager, die in de vulkaan afdaalde. Hij daalde af in een vulkaan om zo te zoeken naar het verborgen rijk van de Heer der Wereld. Tot zijn verwondering kwam hij, door wolken van verstikkende damp, in grote grotten met rijke tuinen. Hij ging verder en verder en overal zei men hem: "Blijf hier een korte wijle". Hij zei: "Neen, ik heb een taak, die moet ik eerst vervullen. Ik zoek de waarheid en die wil ik vinden bij de Heer der Wereld". Eindelijk bracht men hem in de grote, gouden hal, waar hij, die de wereld regeert, wachtte op het ogenblik, dat hij weer de zon zal zien. Eerbiedig boog hij voor hem, negen malen. Hij sprak: "Gij, heerser der Wereld, gij die oneindig leeft, ik heb slechts één vraag aan u: zeg mij, hoe leer ik de waarheid kennen?" Toen zei de Heerser der Wereld: "Indien gij de waarheid wilt kennen, zie naar mij". De jager zag hem aan, plots veranderde de Heer der Wereld en was een konijn. De jager greep al haast naar zijn buks, toen een van de ministers hem tegenhield: "Schouw verder, jager". Het konijn werd een korenhalm, die verdween en een verre ster werd. Toen kwam de Heer der Wereld terug in zijn eigen gedaante. Blij zei de jager: "Dit is waarheid".

De arme jager heeft het nooit beseft. Hij is teruggekeerd in de wereld, hij dorst geen konijn meer te schieten, want hij dacht altijd, dat het de Heer der Wereld kon zijn. Maar hij had dan ook niet begrepen, wat de Heer der Wereld wilde zeggen. "Zij, die bewust zijn, zijn alle dingen. Een volk is onbelangrijk, een wezen daarentegen de waarheid".

Ik geloof niet, vrienden, dat er onder u een is - en als ik uw capaciteiten onderschat, vergeef mij - wie zich veranderen kan in een konijn, of een ster, maar misschien kunt gij wel vinden iets van

de waarheid, die achter de wolken schuilt. Daarvan heeft een wijsgeer geschreven: Wie eens een flits van het Licht der Waarheid heeft gezien, die heeft een doel voor heel zijn leven. Wie eens de kracht der waarheid in zich heeft ervaren, heeft kracht voor alle bestaan. Want buiten de waarheid is er niets, dat werkelijk leven mag heten. En daarmee mag ik u misschien verzoeken om mijn onvolmaaktheden verder te vergeven en mij toe te staan mij terug te trekken ten behoeve van een volgende spreker. Ik wens u een zeer Lichtende, gezegende avond en een aangename thuisgang.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond, vrienden.

Het wordt weer tijd voor de laatste spreker: beter gezegd: de laatste spreker is er reeds, ofschoon de tijd nog een ogenblik wacht. D.w.z.: dat het Schone Woord deze keer wat uitgebreider mag zijn dan normaal. Daarom zou ik u een ogenblik eerst iets willen beschrijven, in de hoop dat dit u een aangename aanvulling van hetgeen deze avond gebracht is, mag betekenen. Er zijn ogenblikken, dat een mens, of een geest buiten zichzelf treedt. Wat je dan kunt beleven, is ongeveer zo:

Een wereld van donker fluweel,
verstikkend en dicht en toch ijl,
een wereld, waarin je geen in
en geen uit meer kent.
En eerst wanneer de angst
is teruggedrongen,
wanneer de werkelijkheid voor jezelf
eindelijk is vastgegrepen,
zelfs in dit Niet,
dan openbaren zich vele dingen.

Want wat duisternis leek,
verstikkend en vast, wordt tot Licht.
De nacht wordt tot een dag,
waarin fellere Lichten zich teek'nen
als sterren.
In de diepte de geheimenissen
van de wereld,
die u nu aanschouwt,
teek'nen zich ook
geometrische figuren.

Cirkels trekken eeuwig zich terug
en schijnen uit zichzelf
toch weer te rijzen.
Driehoeken vormen sterren
in velerlei vorm,
vallen terug tot de eenvoud
en vormen er nieuwe figuren,
bouwen zich tezamen
vierhoeken en kruisen
en vergaan.

En altijd is de kleur
van het Licht anders,
altijd weer een verschil in felheid,

toch een duidelijkheid
zonder gelijke.

Wanneer je lang genoeg ziet
in deze eenzame beslotenheid
omgeven door het Lichtend spel
der eeuwigheid,
dan vormen zich uit de Lichten
plots weer nieuwe dingen.

De geometrische figuren
krijgen inhoud
en ook betekenis
en zijn als een woord,
dat Lichtend wordt uitgespeld.

Je aarzelt, kunt het niet verstaan.
En je schouwt en je schouwt,
gevangen in de ban
van een wonderspel.

Dan wordt het woord
tot een werkelijkheid.
Lettergreep na lettergreep
wordt geopenbaard.
Gouden kracht,
na gouden kracht gerealiseerd
tot rijkdom, die je wezen vervult.

Voor jezelf heen
fluister je dat woord,
zonder dat het al inhoudt.
Gelijk is dat duister verdwenen,
gelijk is het een verstikkende nacht,
uit het fluwelen duister val je terug
tot je eigen wereld.

Maar in jezelf, fluister je het woord.
Je weet, dat dit de kracht is,
die scheidt.
In jezelf zie je de tekens,
lichtend geschreven.
Je weet, dat dit het aangezicht is
van een Schepper,
zoals een onvolmaakte,
dit kan ervaren.

Met dit geheim in je besloten,
met deze kracht, die je drijft,
ben je rijk boven allen.
Keer terug in je sfeer,
keer terug in je wereld.
Je haat je wezen.
Maar telkens,
wanneer de nood komt,
wanneer het leed komt,
wanneer de noodzaak komt

tot nieuwe vormgeving,
tot nieuwe verneming:

Het woord rijst tot je op.
Het is vreemd, maar het is,
alsof je wezen in het woord
steeds meer vorm vindt,
alsof je het zelf uitspelt.
De wereld rond je verbleekt
en vervaagt wat.
De strijd is geworden
tot hetzelfde duister,
wat je in een ogenblik
van verrukking hebt beleefd.

En eindelijk begrijp je:
wat je hebt gezien is
niet de kosmos buiten je,
wat je in je draagt
is niet het kostelijke geheim
van je wezen.
Voor een kort ogenblik,
aan jezelf ontgroeid,
heb je de waarheid en
wijsheid gevonden,
die jezelf verknoopt
met het Al, de band
van werkelijkheid.

De naam, die je las,
was niet de naam van je Schepper,
maar van het leven.
En nu bouw je uit die naam jezelf:
Leven, dat leven is volmaakt.

Je droomt en je ziet jezelf
als een lichtend spel,
medevormend figuren na figuur,
als in een eindeloze caleidoscoop.
Je vraag je niet af:
wat is de reden?
Dat leven zelf is genoeg.

Tot het ogenblik komt,
dat al verbleekt,
dat ook de tekens verbleken
en overblijft een zilveren klaarte,
waarin je wezen vrede vindt.

Deze korte beschrijving is een beschrijving van een werkelijkheid. Een beschrijving, mijne vrienden, van iets, wat niet een enkeling, maar velen in de sferen en op de wereld doormaken. Het is de belofte van vervulling, van waarheid. Het wondere woord, het geheime woord wat voor jou is de band met de Schepping. Daarom heb ik mij vermeten dit een ogenblik aan u voor te leggen. Niet als iets om te overpeinzen, maar als een belofte. Want wat ik heb gezegd, zult gij zien; wat ik heb beschreven, zult gij zijn: de kracht, die ik aarzelend in woorden aanduid, zal uw werkelijkheid worden. Dit is uw einddoel, uw bestemming. Zij is uw vervulling.

Daarom mag ik misschien toch even wat tijd eraan besteden.

Vrienden, onthoudt één ding: de naam zult gij zelf leren zien. Letter na letter, lettergreep na lettergreep vormt zij zich, voor u kenbaar, in uw wezen, schijnbaar in het Al, tot gij de naam kent. Kent gij haar, besluit het geheim in uzelf. Spreek de naam niet, schrijf de tekens niet, maar leef ze tot uw wezen is een weergave ervan. Dan hebt gij de waarheid gevonden.

Degenen, die de symbolen niet begrijpen, kan ik helaas niet de gelegenheid geven om vragen te stellen. Vrienden, ik wens u een prettige thuisgang, en een gezegende nachtrust.

A THING OF BEAUTY IS A JOY FOR EVER

Een wonder wordt geboren, wanneer de dag
in kleuren zich ontplooit
en heel de aarde vol van geuren,
zich met lichte festoenen tooit.
Een wonder, dat komt en snel weer vergaat,
doch eeuwig is, in wie het beleeft, zolang het bestaat.
De schoonheid is een parel, die de Schepper u geeft,
een openbaring van eeuwig bestaan, een glans,
waaruit reeds Zijn heerlijkheid blijkt,
die nimmer onder zal gaan.

Wie plukt zich de schoonheid der korte tijd,
deze in zich innig behoedt,
bezit een kostbare bron van kracht,
die steeds weer zijn krachten voedt.

Wonder voor al, is de schoonheid der geest,
in stof nog zo zwak slechts weerkaatst.
Maar wie de schoonheid der stof beseft,
ontwaakt ook zij ten laatst.

Leeft geestelijke schoonheid,
leeft geestelijk bestaan,
wordt leven tot werkelijkheid,
waar schoonheid uw voeten in ware vreugde
tot het laatst van het leven leidt.

Schoonheid is eeuwig. Het is God,
herboren in een ogenblik van
menselijk bestaan,
van stoffelijke natuur.

Schoonheid, het levende Goddelijke Wezen,
geopenbaard in geestelijk bestaan.
Wie schoonheid in zich heeft verkregen,
vindt zo de weg der werkelijkheid,
want de kern van heel het Al
is God in al Zijn heerlijkheid.

(Verkort)